

‘Ομήρου μας’ ἀλλ’ αὐτεπεδείχθη ἡ Συνορά-  
ϊκὴ γνησιογέννησις αὐτοῦ δύνει σπουδάσατε  
νεοὶ καὶ νεαὶ Συνοραῖοι τὰ χειρόπ. ἐπη τοῦ  
πατρὸς σας ‘Ομήρου. ‘Εκιαθετε τῇ’ ἀλη-  
θῆ τροφήν τῶν προγόνων Σας, ἐπὶ 12 ετεῖς  
πτεράς· καὶ ἔχετε αὐτῶν ἑκείνων τὴν ἀθά-  
νατον παραίνεσιν, ‘Ἐαν γῆς φιλομαθῆς, ἐση  
καὶ πολιμαθῆς.’ Καὶ τὴν ὁ πλούσιος χ  
ἀπαίδευτος οὐδὲν διαφέρει τῶν θηρίων. • Εἴ-  
θε γένοιτο κατὰ τὸ δοκοῦν! ‘Εγὼ δ’ εὐελπί-  
ζόμενος μετὰ δακρύων προσυπογράφομαι εὐ-  
συπαθῶς.

X. A. Z.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣΑΝ.

Ω Σὺ ποῦ κάθε βράδυ ὑπὸ πυκνοῦς δενδρῶνας  
περιπατοῦσα, μόνη ὡς ρόδον κήπου θάλλεις,  
ἀπολαμβάνεις τέρψιν εἰς τοὺς τερπνοὺς λιμῶνας  
Καὶ βάρβιτον κρατοῦσα τὰ ἄσματά σου ψάλλεις;

—:o:—

Οὐράνιός μου κόρη, τὴν γλυκερὰν φωνὴν σου  
Ἀρχίζεις σ’ κιθάρην τήχεσσαν τονίζεις·  
Τί μέλος συνοδεύει τὴν γλυκερὰν φωνὴν σου  
Τὸ δργανόν σου ὅταν ἀκροβιγῶς ἐγγίζῃς;

—:o:—

Νομίζω ὅτι βλέπω ἀγγέλους πνωρδείσου,  
Νομίζω δτ’ ἀκόνω μελωδικὰς Σειρήνας,  
Μὲ θέλγουν μὲ μαγέσουν οἱ μαῦροι δρθαλμοί σου!  
Πλὴν πλανωμένη θρέπεις ρόδ’ ἀνθη καὶ μυρσίνας.

—:o:—

Ω κόρη περαδείσου! τὸ γλυκερόν σου ὅμμα  
Τὸ ἥμερον, τὸ πλῆρες ἀγγελικῆς γαλήνης,  
Σ’ τοῦ σύρανοῦ ὑψόνεις τὸ κυανόγρουν χρῶμα,  
Καὶ πέριξ θειροῦσα τὰ πέριξ σου φυδρύνεις.

—:o:—

Τὸν Πλάστην ἀτενίζεις μ’ εὐγνωμοσύνης βλέμμα,  
Καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς του τὴν δέησίν σου αἴρεις.  
Οἱ Ζέφυροι περιώσι πλησίον σου ἡρέμα,  
Πλὴν σὺ εἰς τὴν ἐρημίαν τὸ βῆμα πάντα φέρεις.

—:o:—

Τὴν λάλον ἀηδόνα, φιλτάτη, ὁμοιάζεις,  
Ποὺ κελαδεῖ τὸ ἔαρ μελωδικὰ στὰ δάση·  
Πλὴν σὺ καὶ τὰς πικρίας αὐτάς μου κατευνάζεις  
Καὶ παύεις τότε ὅτε χειμῶνος ὥρα φθάσει.

—:o:—

‘Στὰς ἔξοχάς ὡς εἶθε ὡς Σὺ κ’ ἔγὼ νὰ ζοῦσα,  
Τὸν ρύακα νὰ βλέπω νὰ φεύγῃ νὰ πηγαίνῃ.  
Καὶ πρὸ πολλοῦ, ως φίλη, ἀν δάση ἐζητοῦσα,  
Τὸν Ἐσπερὸν ἐπόθουν νὰ βλέπω νὰ προβαίνῃ.

—:o:—

Καὶ τὴν λαμπρὸν Σελήνην ποῦ λάμπει τὸ ἐσπέρες  
Καὶ ὀδηγεῖ τὴν νύκτα τὰ πλάνα βήματά μας,  
Τοὺς λάμποντας ἀστέρας τὸ βράδυ ως ἀδάμας·  
Καὶ τὸ πτήνον ποῦ κρώζει φεύγει εἰς τοὺς αἰθέρας.

—:o:—

Ω εῖθε! εῖθε! πλέον κ’ ἔγὼ νὰ μὴ στενάζω  
Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ κόσμου νὰ ζοῦσα μ’ ἀναμνήσεις,  
Καθὼς τὸ ἀηδόνι ‘ς τὰ ζένα ζῆ, κ’ ἐπίσης  
‘Σ τὸ στήθος μου ἐν δάκρυ χαρᾶς μου νὰ σταλάξω.

Ἐν Σμύρνῃ, Οκτώβριος 1851.

N. K.

**ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ  
ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.**  
(Συνέχεια Αριθ. 25.)

‘Ο δὲ Μελκοῦδος καθ’ ἐκάσην συχνάζων  
εἰς τὸν Δουμόντου τὴν οἰκίαν μὲ περισσοτέ-  
ραν ἐπιμονὴν, ἐκαμε νὰ ὑπομιασθῶσιν αἰδίνο  
ἀδελφαί, διὶ ηθελε μὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν  
νὰ ἐνωθῇ. “Πρὸ τινων μηνῶν, λέγει ή Μα-  
ρία, αὐτὸς μᾶς ἀκολουθεῖ πανταχοῦ, εἰς τοὺς  
περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα. Χάνεται διὰ σέ.  
Τίποτε δὲν εἰναι πλέον βεβαιον.” — Λυπού-  
μαι διὰ τοῦτο· διότι εῖμαι μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ  
δεχθῶ τὰς προσφοράς του, καὶ διὰ σέ  
εὐρεθῶσῃ τὸ τὸ σκοπόν του, καὶ δὲν ἡξεύφω τὶ  
θά ἀποκριθῶ. — Εἰς τὴν ζωὴν μου, οὐενόι-  
σκω πολλὰ δύσκολον. ‘Ο Μελκοῦδος εἰναι  
ἔξαιρετος καὶ ὀδαίος... ἔχει πνεῦμα, ἔξενρει  
τὸν κόσμον, εἰνε χρηστῶν ἡθῶν, καθὼς λεγει  
ο πατήρ, καὶ βαθμοῦ, δις οις τὸν φέρει εἰς τὰ  
μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα. — Συγκατανεύω  
ἄλλ’ ἔαν προτιμήσω ἔνα, τὶ θείλεσι γενῆ δλοι  
οι ἄλλοι; — Καὶ δι’ αὐτοὺς σποχάζεσαι νὰ  
μείνης ἄγαμος; — Ω! ἀγαπητή με Μαρία,  
πόσον εἰναι σκληρὸν νὰ κάμω ἑαυτῇ τόσα θύ-  
ματα! — Άλλὰ κανεὶς δεν ἐφανερώθη ἀκό-  
μη. — Όχι φανερά, πλὴν τοὺς ἐννοῶ πολλὰ  
καλά, οἱ δυνατεῖς! — Ενῷ αἱ δύνεις ἀδελφαι  
οὕτω συνδιελέγοντο, βλέπονται διὶ ἥρχετο ὁ  
Μελκοῦδος. “Θεέ! φωνάζει ή ‘Αρματίνη,  
ἔχεται νὰ εἴπῃ τὸν σκοπόν του, καὶ νὰ μὲ  
ζητήσῃ εἰς γάμον κοινωνίαν. — Αἱ! καλά